

vät tunnetun sos.-dem. "teoreetikon" J. V. Kedon suusta lähtenöllä viisauksilla. Mutta minkä Internationalen kanssa sitten he pyrkivät yhteistoimintaan? Sen, joka on perustettu Wienissä. 2½ Internationalen yhteyteen he pyrkivät. Ja mikä on sen Internationalen kanta maailmanvallankumouksen nykyiseen kehitysvaiheeseen? Se ei sano siitä mitään. Sen johtajat, Hilferding, Bauer, y. m. esittävät teesejään, että siitä on vaikea sanoa, kumpi kahdesta vastakkaisesta voimasta: työ vai pääoma pääsee taistelussa voitolle. Ja siksi ne johtajat eivät myöskään voi ratkaista sitä, onko mailman köyhälistön valmistauduttava ja koottava ja käytettävä kaikki vallankumouksellinen voimansa kapitalismin kukistamiseksi ja sosialismin toteuttamiseksi, vaan yrittävät rakentaa politiikkaansa näiden kahden voiman välille.

Tämän Internationalen edustajia on kaikissa maissa. Sen tyypillisimpiä edustajina ovat Saksan Riippumattoman puolueen oikeistolaiset, jotka viime joulukuun Hallen kokouksessa erosivat, vasemmiston puolueen liitettiin II Internationalen.

Mutta kenen asiaa Saksan Riippumattoman puolueen oikeistolaiset ovat joutuneet palvelemaan, Saksan vallankumouksellisten työmiesten ja työläisnaistenko asiaa? Eivät. He ovat joutuneet sille puolen katusulkuun, jossa ovat porvariston armeijat, suojeluskunnat y. m. He ovat itse joutuneet olemaan kuuluruiskujen ja kiväärien hanassa kiinni ampuksessa vallankumouksellisia työmiehiä ja työläisnaisia, jotka maaliskuussa nousivat maansa kapitalistien hyökkäystä torjumaan proletariaatin kukistamiseksi, oman luokkansa ja riistovapauden koahtamattomuuden säilyttämiseksi. Saksan kapitalismin elämää vielä suo se, että se saa lyödyksi vallankumouksellisen proletariaatin maahan. Silloin se voi rauhassa riistää työmiesten ja työläisnaisten selkänahasta ne sotakorvaukset, jota liittolaiset siltä vaativat, ja samalla varustautua uuteen sotaan, lyödäkseen liittolaisten kiristystoimenpiteet mitättömiksi. Sopivaa hetkeä Saksan porvaristo myöskin etsi ja luuli löytävänsä sen hetken itselleen soveliaaksi, jolla hyökkäyksen proletariaattia vastaan aloitti. Se voitti näennäisesti ja tilapäisesti. Mutta Saksan vallankumoukselliset työläisjoukot se nosti toimintaan. Se lopetti työläisten paikallaan seisomisen.

Toisaalta se selvitti myöskin koko mailman vallankumoukselliselle proletariaatille sen, mitä 2½ Internationalen edustajat ovat työväenliikkeessä. Ne ovat työväen vallankumouksen kavaltaajia, pettääjiä.

Saksan Riippumattoman puolueen oikeistolaisen aatteellisia hengenheimoja ovat meillä sos.-dem. johtajat. Heidän tahtovat viedä puolueensa 2½ Internationalen. Siihen tahtovat myöskin pyrkiä sos.-dem. naiset, jotka nyt ovat ryhtyneet uutta liittoa perustamaan.

Sis sellaiseen Internationaleen, jonka johtajain kädet ovat yhdessä maansa porvariston käsiin kanssa upotetut työväen vallankumouksellisten veressä. Saksan Riippumattoman oikeistolaisen sormista juuri näinä aikoina tippuu Saksan eri kumilla kaatuneitten urhoollisten ja rohkeiden vallankumouksellisten miesten ja naisten veri. Heidän käsillään allekirjoitetaan juuri näinä aikoina tuhansien vallankumouksellisten monien vuosien linnatuomiot ja pakkotyöt.

Saksan Riippumattoman oikeisto-

laisten naisten aatteellisia liittolaisia ovat meillä ne sos.-dem. johtajanaiset, jotka nyt ovat ryhtyneet puuhaamaan uutta liittoa. Se, että meillä ei vielä ole tilanne niin kärjistynyt, kuin mitä se on Saksassa, ei ollenkaan vähennä heidän liittolaisuuttaan Saksan Riippumattomiin oikeistolaisten. Että meidän sos.-dem. naiset pyrkivät kulkemaan liitossa porvariston kanssa työväkeä vastaan, sen osoitti heidän toimintansa naisten asuntopäivillä Helsingissä.

Sotalaitoskysymys on myöskin näillä sos.-dem. johtajanaisilla sydämelään. Siinä he ovat lähteneet ajamaan pikkuporvarillista utopiaa. He kuvittelevat, että kapitalistisessa valtiossa voidaan aseistaa "kansaa" ja siten saada muodostetuksi n. s. "kansanmiliisi", joka ei niele niin suuriam summia kuin vakainainen sotalaitos. Tosin heidän alustuksestaan ei käy selville se, tarkottavatko he kansanmiliisiä kapitalistisessa vai sosialistisessa yhteiskunnassa, mutta kaiken todennäköisyyden mukaan he sitä tahtovat toteuttaa kapitalistisessa yhteiskunnassa. Sellaisten ihanteiden ajaminen on vaaratonta kapitalismille, sillä pikkuporvareilla ei ole yhteiskunnallista voimaa toteuttaa ihannetta "kansanmiliisistä". Ne ihanteet jäävät vain kauniiksi mielikuviksi, jotka vallankumouksellinen proletariaatti taistelussaan kapitalismia vastaan murskaa rikki ja osottaa pikkuporvaristolle, missä yhteiskunnassa on vasta mahdollisuus aseistaa uusi.

Nyt perustettava uusi sos.-dem. naistenliitto tulee olemaan yhtenä sinä juoksuhaunana, jota meillä porvaristo tarvitsee vallankumouksellisia työmiehiä ja työläisnaisia vastaan.

Mutta kutsukaamme sieltä juoksuhaudasta pois kaikki proletariaanaiset ja jättäkäämme sinne nuo johtajat, jotka liittoa porvariston kanssa pyrkivät ja tahtovat toteuttaa.

Se on meidän kommunistien tehtävä, mutta sen voimme toteuttaa ainoastaan toiminnallamme. Ainoastaan Saksan vallankumouksellisten työmiesten ja työläisnaisten tietä kulkiem.—Simpale.

## SYLVIA PANKHURST

Äskettäin taas Englannin porvariston kosto-oikeuden tuomitsemaan vankeusrangaistuksen suorittaneesta toveritaresta, Sylvia Pankhurstista, kirjoittaa muudan hänen tuttavansa seuraavan henkilökohtaisia tietoja sisältävän artikkelin:

Sylvia Pankhurst on syntynyt Manchesterissa. Hänen isänsä, joka oli Englannin Riippumattoman Työväenpuolueen jäsen, kuoli Sylvian ollessa vasta 15 vuoden ikäinen, mutta isän vaikutus johti tyttären sosialismiin.

Omaten taidemaalarin lahjoja sai Sylvia useita stipendejä, joiden avulla hän saattoi opiskella Wienissä, mutta hänen taiteensa oli aina hänen yhteiskunnallisten mielteidensä haltioitama. Hän koristi Pankhurstin, jonka Salfordin sosialistit olivat pysyttäneet hänen isänsä muistolle. Kahden vuoden ajan käytti hän miltei yksinomaan maalaamalla työläisihaita tauluja. Saatuaan suuremman, erään tavaratalon koristamis tehtävän, maksoi hän käyttämilleen malleille enemmän kuin mitä itse sai. Samaan aikaan harjoitti hän tarkokasta propagandaa, millä hankkii useita tuhansia ystäviä suffragetti-liikkeelle.

Vuonna 1912 asettui hän asumaan erääseen kurjimmista Lontoon itäis-

tä kortteleista. Tällöin tunsi hän, kuten hänen sanansa tuomarille kuulivat, "tuskallisen ja syvän omantunnon piston" ja seuraavana vuonna alkoi niiden vankilojen ja nälkä sekä juomalakkojen sarja, jotka ovat niin kovasti koskeneet hänen terveytensä. Lyhyinä vapaana-oloaikoinaan esiintyi hän pari kolme kertaa viikossa puhujana kansankokouksissa, jonne hänet sairautensa takia täytyi kantaa paareilla.

Useita eri kertoja lähti hän Englannista mannermaalle, useimmiten salapuvussa, pitien puheita Tanskassa, Norjassa, Belgiassa, Itävalta-Unkarissa ja Saksassa, kun Preussin poliisi oli estänyt hänet puhumasta Berliinissä. Vuoden 1914 maaliskuussa perusti hän lehtensä Workers' Dreadnaughtin, ja nyt sai Sylvia Pankhurstin toiminta puhtaasti sosialistisen suunnan.

Saman vuoden heinäkuussa pyysi hän, että Asquith, silloinen pääministeri olisi ottanut vastaan suffragettien lähetystön. Asquith kieltäytyi viisi kertaa. Lopuksi Sylvia vangittiin, kun häntä paraikaa kuljetettiin paareilla.

Tällöin hän ilmoitti, että hän on nälkälakossa niin kauan kuin lähetystö otetaan vastaan. Oli yhdeksän vuorokautta lakossa mutta lähti sitten päättöpäähä uudelleen yrittämään Asquithin pakinoille. Hänet kieltettiin sisäänpääsy, jolloin hän haukkui estäjät niin, että paikalle kutsuttiin jälleen poliisi, joka olisi pitänyt hänet, ellei hänelle samalla olisi imoitettu, että — Asquith otti hänet vastaan.

Sota julistettiin. Sylvia Pankhurst taisteli sitä vastaan alusta alkaen. Hän vaati heti ruokinnan kansallistuttamista. Samalla kun hän työskenteli kaupungissa hädänalaisten avustamisessa harjoitti hän väsymättä sotavastaista propagandaa.

Yhdessä eräiden innokkaimpain ja uhrattuvimpain ystävänsä kanssa avasi hän kaksi ravintolaa, joissa aikaimiset saivat aterioita 2 pennillä, lapset 1 pennillä ja työttömät maksettua. Hän avasi niinkään työhuoneita, joissa alin viikkopalkka teki punnan, samaan aikaan kun yleisissä työhuoneissa maksettiin vain puolet siitä. Hän vaati avustusvaroja, lähetti lähetystöjä ministerin luo. Hän ponnisteli rajattomiin. Työmbilisoimisessa vuonna 1915 kieltäytyi hän registeröimästä itseään, kuten laki vaatii. Joka iltä piti hän Lontoossa taikka maaseudulla sotavastaisia puheita.

Vuonna 1916 vangittiin hän propagandansa johdosta ja hänen lehtensä toimistossa suoritettiin kotitarkastus toisonsa jälkeen. Päästyään vuonna 1917 vankilasta ylläpiti hän 30 orpoa kahden ja puolen vuoden ajan.

Hän on lukeutunut bolshevikkien riveihin aina lokakuun vallankumouksesta alkaen. Perustettuaan vuonna 1918 venäläisen tietotoimiston sai hän 50 puntaa sakkoo rauhanpropagandansa ja sotilaiden yllyttämisen takia tottelemattomuuteen.

Mutta vaino, vangitsemiset, kotitarkastukset y. m. eivät merkinneet hänelle mitään. Hän jatkoi kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Vuonna 1919 otti hän osaa Bollognan kongressiin ja matkusti sieltä — tietysti ilman mitään passia — Kommunin Internationalen toiseen kongressiin. Vaikutelmistaan kirjoitti hän kirjan sillä aikaa, kun hän takautta vastaan oli vapaana odottamassa 6 kuukauden vankilatuomiota, minkä hän äskettäin sai suoritetuksi. Suorit-

taessaan tätä Englannin porvariston kostonrangaistusta eivät hänen lukemattomat ystävänsä ja toverinsa suinkaan unohtaneet häntä. Joka lauantai kokoontuivat hänen ikkunansa alle vankilan luona, pitivät puheita ja kajahuttivat laulujaan siinä toivossa, että kommunistiset vapausväleat kohoaisivat linnanmuurien yli ja lieventäisivät hänen kärsivää, mutta taltuttamatonta sydäntään.

## NUORISO JA VALLANKUMOUS

"Nuorison tulevaisuus" kuulee usein sanottavan. Sitä pahempi on tuo lause käynyt tyhjäksi fraasiksi, minkä ei suinkaan katsota velvoittavan mihinkään suurempaan. Minkätähden? Ehkä sen takia, että proletariaatin katkerat taistelut luokkayhteiskunnassa ovat niin kuluttavia, että voimia ei enää liikene "tulevaisuudelle"? Vai olisiko kommunistisilla työläisillä niin vähän uskoa tulevaisuuteen ettei voimia tahdottaisi uhrata nuorison, juuri kommunistisen yhteiskunnan tulevain rakentajien kasvatamiseksi? Onko työläisnuorison järjestäminen vain kommunistisen puolueen tulevaisuushuoli, vai onko se polttava päiväkysymys. Eikö meillä nykyisissä taistelurintamissamme ole tärkeitä vartiopaikkoja, jotka proletariaatin nuoriso kunnialla pystyy täyttämään?

Työläisnuoriso, joka jo ennen sotaa oli tappavan riiston alaisena, kärsi hirvittävästi sodasta ja vielä nyt sen seurauksista. Sotakäyvyissä maissa on naisten ja keskenkasvusten lasten harteilla koko suunnaton tulevaisuus. malle, saivat se nähdä nälkää rintamain takana, raataa ja taas raataa ylivoimaisesti työssä. Voima ja mehu imettiin nuoresta elimistöstä. Ja tuosta pelottavasta kehityksestä, jolloin suuren osaan nuorisoa juurtui sairauden ituja, joka monet työläisnuorukaiset johti rikoksen teille, monet työläisnaiset prostituoitioon, ei seurannut vain työläisnuorison henkisen ja ruumiillisen rappeutuminen. Samoin kuin proletariaadin kurja tila ei ole synny vain yhteiskunnan takapajuisimpien kerroksien olemassaoloon vaan — mikä tärkeintä — myös sen edistyneimmän osan, vallankumouksellisten taistelijain olemassaoloon, samaten on työläisnuorison vielä kurjempi asema vallankumouksellisen nuorisoliikkeen pohjana.

Mikä osa on siellä vallankumouksessa?

Nuori työläinen, olkoonpa kuinka nuori tahansa, tuntee siitä hetkeä, kun hän ensi kertaa astuu tehtaan portista sisään, vastakohtaan työnantajansa nähden. Mutta ei vain tietoisuus riistonalaisuudestaan, joka on raskaampi kuin aikuisten, johda häntä luokkataisteluun, vaan syvällä nuoren olemuksessa piilevä aatos: "Koko elämäni on edessäni, ja kuitenkin eroittaa minut siitä nyt jo rautainen häkki." Sentähden ei taistelu nuorille ole vain taistelua leivästä, vaan taistelua uudesta elämästä. Heidät on saatava silmäämään kommunistisen yhteiskunnan laajoja näköaloja, saatava kiintymään vallankumouksellisen proletariaatin pyrkimyksiin, koulutettava kypsään luokkatietoisuuteen. Ja kun tulee aika, jolloin työläisjoukot horjuvat, jäävät ajanvaatimuksista jälkeen, astuu proletariaatin nuoriso kentälle. Sellainen esimerkki sattui työväenliikkeessä sodan aikana, jolloin juuri kaikkein maitten nuoret